

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 73.

Sjette Session's anden Samling.

30te Møde.

Mandagen den 12te Februar Aften Kl. 7.

(Forts.)

Broberg (fortsat) Det er allerede tredie Gang, at der fordrer saadanne extraordinaire Bevillinger, og dette beviser noksom, at det ikke mere er et enkelt Aar, hvori denne Dyrtid finder Sted. Jeg troer ogsaa, at der ikke er Udflugt til, at nogen væsentlig Forandring er at vente i det nærværende Forhold. Priserne paa Livets Fornødenheder kunne naturligtvis forandre sig noget, men at de skulle gaae tilbage til det lave Standpunkt, hvorpaa de tidligere have staaet, med det Haab troer jeg ikke, at man maa smigre sig, navnlig siden at Kornhandelen er bleven fri i England, og efterat vor Forbindelse med dette Land, ved Hjælp af Jernbaner og Dampskibe, er fremmet saa betydelig. Vi ere derved komne i et saa nært Forhold til dette store Verdensmarked, at Priserne her vistnok ville komme til at staae i et nært Forhold til Priserne der, men ikke alene af denne Grund troer jeg, at man maa komme til at erkjende Nødvendigheden af en Revision af Embedsmændenes Lønning, men der er ogsaa andre Grunde, som tale derfor, og navnlig den, at det maa ansees for høist ønskeligt at komme bort fra de idelig gjentagne Begjæringer i Finantsloven om personlige Tillæg; thi det er meget vanskeligt for Rigsdagen at votere over saadanne, da den i Almindelighed maa savne det personlige Kendskab, ikke at tale om, at det netop er med Hensyn til saadanne personlige Bevillinger, at Rigsdagen meget ofte bedømmes paa en urigtig Maade. Der er fremdeles endnu et Hen-

syn, hvorfor jeg troer man maa see at komme bort fra disse extraordinaire Tillæg, og komme til en velordnet Lønningslov, og det er navnlig det, at det nærværende Tillæg, hvorom der ogsaa i dette Lovforslag er Tale, indskrænker sig til Godtgjørelse til de lavere lønnede Embedsmænd, hvorimod de høiere lønnede Embedsmænd aldeles ere udelukkede herfra. Jeg troer, at deri ligger et stort Misforhold; thi Embedsmændenes Lønning er ikke bestemt og kan ikke bestemmes efter, hvad der er absolut nødvendigt for en Mand til at opholde Livet ved; men den maa bestemmes i Forhold til det Arbejde, som vedkommende Embedsmand har at præstere, og i Forhold til den Dygtighed, den Foruddannelse, der udfordres hos ham for at kunne varetage sit Embede. Det er vistnok ogsaa igjennem saadanne Hensyn, at de høiere Lønninger ere stillede i Forhold til de lavere. Men giver man de lavere Lønninger dette Tillæg, saa fremtræder der vistnok, som allerede antydet, et Misforhold med Hensyn til de høiere lønnede Embedsmænd, og jeg troer, at et saadant Misforhold kun kan svække den Iver, som er en absolut Nødvendighed, naar Embedsmanden skal virke til Held for Staten i Embede. Jeg kan i Forbindelse hermed ikke undlade ved denne Leilighed endnu at gjøre opmærksom paa en Ting, hvorom ogsaa i den senere Tid, troer jeg, flere Stemmer have hævet sig, og det er, at vi vistnok i vor Stat have for mange og for slet lønnede Embedsmænd. Jeg troer, man maa komme til det Resultat, og jeg troer, det er det eneste rigtige Princip at følge, at man fordrer, at Statens Embedsmænd skulle offere deres hele Arbejdstid i Statens Tjeneste, saaledes som de private Folk offere den til deres Forretninger; men, naar